

Justitsministeren (Lene Espersen):

Førstebehandlingen af lovforslaget i Folketings-salen i dag, hvis væsentligste formål jo er at skabe en lettere adgang for borgere, der søger om nyt pas eller kørekort, ved at kunne gøre det på de nye servicesteder i kommunerne, kvikskranke, synes jeg sådan set har været en lidt mærkelig proces.

Det, jeg har hørt mange ordførere bruge som, jeg vil faktisk kalde det en pseudobegrundelse for ikke at støtte det, er, at man tror, der kommer noget bureaukрати. Man ved det godt nok ikke, men det kan være, at der kommer noget bureaukрати, og hvis der gør det, så blæse være med, at det her er meget, meget enklere for borgerne.

Jeg tror faktisk, der er rigtig mange borgere i det her land, som vil være glade, hvis vi politikere prøver at se virkeligheden med borgernes øjne, når vi lovgiver. Det her er et forslag – det er bl.a. et svar til fru Line Barfod, men sådan set også til mange andre, der har været inde på det – som letter vilkårene for borgerne. Det kan der ligesom ikke herske nogen tvivl om.

Jeg anerkender naturligvis, at når man gennemlæser et lovforslag, kan det måske være vanskeligt at se den virkelighed for sig, men jeg synes måske, at det ville være mere fair, hvis man så lod være med at skyde lovforslaget ned, men sagde: Der er nogle ting, vi er usikre på, men hvis vi kan få det afklaret, så har vi en positiv holdning til det.

Jeg må sige til hr. Frode Sørensen, at jeg synes først og fremmest, det lød, som om Socialdemokraterne er så sure over denne her kommunalreform, at de har sat sig for at lede efter hår i suppen, der kunne gøre, at de kan afvise selv de mest fornuftige lovforslag.

Hvad går lovforslaget så ud på? Lovforslaget går ud på, at den person, der har behov for et nyt pas eller et nyt kørekort, frem for at gå ned på den lokale politistation nu kan gå ned og aflevere en ansøgning hos de kommunale myndigheder. Det går lovforslaget ud på. Alene det giver anledning til, at der er folk, der tror, at man sagsbehandler ved kvikskranken, mens folk står og venter. Sådan ved vi jo det ikke er. Det fremgår meget klart af lovforslaget, at ansøgningen, når den er behandlet af kommunen, bliver videresendt til politiet, der fortsat er den udstedende myndighed.

Så al snak om, at det her skulle give meget mere bureaukрати, er sådan set bare et spørgsmål om, hvem der tager imod ansøgningen. Det er

altså ikke, synes jeg, en særlig saglig begrundelse.

Jeg har naturligvis en interesse i, at Folketinget bakker op om noget, der letter hverdagen for borgerne i Danmark. Jeg har da en interesse i, at politikerne bakker op om det. Derfor håber jeg, at Socialdemokratiet, Det Radikale Venstre, Socialistisk Folkeparti og Enhedslisten under udvalgsbehandlingen vil stille de her spørgsmål, så det bliver afklaret, at det her for det første letter hverdagen for de mange borgere, der har behov for at få en praktisk opgave løst af det offentlige; for det andet at det her ikke giver særlig meget bureaukрати – det er først og fremmest et spørgsmål om, hvem der tager imod en ansøgning. Og hvad der ellers måtte være af spørgsmål omkring økonomien, som det også fremgår af bemærkningerne til lovforslaget, medvirker vi selvfølgelig meget gerne til at besvare under udvalgsbehandlingen.

Men jeg synes, at de ordførere, der har været heroppe, trods alt må vise en lidt større anerkendelse af, at det her er en lettelse for borgerne, hvis man ser det med borgernes øjne. Der er så andre, der i høringssvarene har udtrykt bekymring om, hvordan det kommer til at virke i praksis, og det kan man godt spørge til. Men jeg synes, det er forkert, at man i den grad forsøger at lægge vægt på, at det er noget meget negativt.

Så har der været en nærmest helt lovteknisk diskussion, som hr. Frode Sørensen satte i gang, om, hvornår man i lovgivningen bruger ordet kan, og hvornår bruger man ordet skal. Og jeg kunne da godt tænke mig at gå tilbage til den tid, hvor hr. Frode Sørensen selv var skatteminister, for at se, hvor mange gange hr. Frode Sørensen i sine bemyndigelser har brugt ordene skal og kan.

Men jeg vil sige, at det er en fuldt ud helt normal lovteknisk skik, at man skriver på denne måde. Man laver nogle bemyndigelser, og dér bruger man den lidt bredere formulering, men ud fra det, at ministeren på et givet tidspunkt selv kan træffe beslutning om, at nu skal det være, og nu skal det være på denne måde.

Det er jo sådan, og hr. Frode Sørensen ved som en dreven parlamentariker jo udmærket godt, at i de tilfælde, hvor en minister måtte gøre noget, også noget forvaltningsmæssigt, som et flertal i Folketinget er uenig i, kan man jo altid bringe sagen ned i salen, resten i et udvalg, og så vil den kloge minister jo lytte til det, som de 90 mandater siger.